



UZALUDNO ZAOKRUŽIVANJE LISTIĆA?



Hrvatska ponovno bira svoju vlast, a svi smo pozvani da tobože odlučimo o budućnosti naše zemlje. Problem je samo ono što nam nitko ne želi reći, a to je da naše zaokruživanje ovog ili onog imena na listiću nema skoro nikakvih posljedica na to što će ljudi na tim listićima raditi ako dođu na poziciju vlasti. I to je problem kojeg nikakva "preferencijalna glasanja" ne mogu promijeniti. Deseci, a možda i stotine milijuna kuna potrošene su zadnjih tjedana i mjeseci na to da nas se prisili da zaboravimo kako naš politički sustav funkcionira izvan perioda kampanje. Na primjer, vladajuća stranka sa svojim satelitima pokušava nas uvjeriti da će ona ubuduće vladati socijalno i da će biti protiv rezova. A tri i pol godine na vlasti ta je stranka praktički pričala samo o rezovima. Šest mjeseci prije izbora sjetila se da nas pokuša zavarati jeftinim potezima kupovanja glasova, potezima od kojih će bez sumnje odustati ako pobijedi jednako naglo kao što ih je obećala. Ništa drugačiji nisu ni njihovi konkurenti – te dvije stranke su sa satelitima 25 godina sustavno providile politike u korist kapitala, a na štetu životnog standarda i sigurnosti većine stanovništva. Ako po trinaesti put pred izbore obećaju jedno a rade drugo, očito je da to nije neki prolazni problem, već sistemski prepreka koja onemogućuje demokratsku kontrolu naroda nad svojim životima. Uz stare lešinare, na svakim se izborima pojavljuju i novi, tobože mlade i neiskvarene stranke koje obećaju da će sve probleme nedemokratskog sistema koji radi u korist kapitala riješiti oni sami. Ovom prilikom želimo podsjetiti narod da "mladi" mogu biti jednaki govornari kao stari i da ne nasjedaju na priče i ne daju glasove onima čija je jedina prednost da su "novi". Isto kao što ne treba davati povjerenje onima koji su ga toliko puta izdali, ne treba ni na slijepo davati "šansu" onima koji nas još nisu imali prilike izdati. Umjesto toga, moramo prestati vjerovati u "spasitelje", mlade i stare, one koji će umjesto nas vladati i čarobno rješavati naše probleme. Ako hoćemo vlast u korist naroda, moramo organizirati narod da sobom vlada, boriti se u svojem susjedstvu i na svojem radnom mjestu. Nažalost, nema prave promjene na prečac ni demokracije bez borbe. ★

EUROPA SLAVI POBJEDU TURSKOG KOLJAČA



Turski predsjednik Erdogan čvrsto je odlučio uvesti još jaču diktaturu i proglasiti se apsolutnim vladarom Turske, a onda i cijelog Bliskog istoka u stilu osmanskih sultana. Zbog toga je jednostavno poništio izbore koje je na ljeto izgubio i raspisao nove, a u međuvremenu nastavio vladati preko svojih pulena. Ali da bi dobio nove izbore nije bilo dovoljno samo da ih ponovi – trebalo je napasti sve one koji mu smetaju na putu. Između prvih izbora na ljeto i ponovljenih izbora početkom studenog snažno su se pojačali napadi na sve kritičare, od novinara koji objavljuju informacije koje mu ne idu u korist, do klinaca koji protiv njega pišu grafiti i zbog toga završavaju u zatvorima. Najviše od svih okomio se na kurdski narod i to iz dva razloga: prvi je zato što je taj narod najizloženiji terorizmu turske diktature pa joj pruža i najveći otpor, a drugi je zato što zadnjih godina u svojoj borbi uživa i veliku potporu mnogih Turaka i drugih. Taj je preokret započeo nakon velikih prosvjeda oko parka Gezi prije dvije godine. Tada je narod masovno izašao na ulice da se usprotivi Erdoganovoj diktaturi kojoj dotadašnja oporba nije mogla ni htjela pružiti otpor. Narod politiziran kroz proteste organizirao se u Narodni demokratski kongres, a ključnu ulogu pri tome je odigrao kurdski narodnooslobodilački pokret te druge turske i kurdske revolucionarne organizacije s kojima on surađuje. Taj je savez već promijenio odnose snaga u zemlji u korist onih koji se bore za demokraciju, socijalnu pravu i ravnopravnost. Da bi ih zaustavio turski je režim samo u zadnjih nekoliko mjeseci ubio preko 300 članova i podržavatelja pokreta, zapalio skoro dvjesto kuća, dvorana i drugih slobodnih prostora koje je koristio pokret te srasnio sa zemljom čitave kvartove i sela u kojima je pokret naj snažniji. Uz sve to, osim napada na Kurde na sjeveru (u Turskoj), država je počela napadati i Kurde na zapadu (u Siriji) gdje su oni jedina snaga koja se uspješno bori protiv ISIL-a. Najzanimljivije od svega, u uspostavi terorističkog režima u Turskoj i pomaganju terorizma u Siriji, režim ima potporu tobože demokratske Europske unije koja je obećala da će podupirati Erdogana ako ovaj bude silom zaustavljao izbjeglice. Zbog svega toga ono što se događa u Turskoj nije samo stvar neke daleke zemlje. Kao što ono što rade diktature kapitala u EU i u Turskoj ima utjecaja u svim zemljama, tako će i uspjeti

revolucionarnog demokratskog pokreta u Turskoj i Kurdistanu pomoći borbi za oslobođenje i kod nas. ★

GUZICE, SISE I INTERESI KAPITALA



JutarnjiLIST



Hrvatska ima dugu tradiciju tabloida koji se predstavljaju kao “narodski”, pišu jednostavno, tobože objašnjavaju događaje na liniji zdravog razuma, pokrivaju popularnu kulturu i daju nam popularne informacije, čak i ako nisu baš točne, a onda nam uz sve to – podvaljuju propagandu kapitala. Najpoznatijima među njima, kao što su Jutarnji, Večernji i 24sata, nedavno se pridružio i Index. Taj portal popularnost je stekao objavom privatnog pornića, a proteklih je godina bio jedan od medija koji su o nekim stvarima pisali slobodnije i direktnije. Kako su ga u zadnje vrijeme stisnuli financijski problemi, tako se riješio skoro svih ozbiljnijih novinara i pretvorio u oglasnu ploču mračnjaka koji ga koriste za blesavu propagandu interesa kapitala. Tako na tom portalu sada uglavnom možemo čitati kako radnici nemaju nikakve koristi od zakonske zaštite radničkih prava, kako bi zapravo svi trebali poticati klasne razlike, pozdravljati i podupirati obogaćivanje najbogatijih, kako su štrajkovi zapravo štetni za sve i kako je naš najveći problem fantomska socijalna država. Država, tvrde lobisti kapitalista, “guši” privatnu inicijativu i potkrada građane tako što prikuplja poreze da bi gradila ceste, održavala bolnice ili sl. Ali nije za lobiste kapitala baš sve što radi država štetno – njima smeta kada država štiti pravo na štrajk ili minimalac ili kad (makar samo djelomično) financira liječenje ili školovanje, dakle smetaju im one funkcije države za koje su se u prošlom stoljeću izborili radnički pokreti i kojima se kupovao socijalni mir. Za samozvane slobodare (“libertarijance”) država bi trebala imati samo jednu funkciju – da štiti privatno vlasništvo. Svijet kakvog sanja ekipa s Indexa je svijet u kojem ljudi crkavaju na ulicama ako nemaju para, a poslodavci sami slobodno određuju koliko će koga platiti i koliko će ga prisiliti da radi (jer u kapitalizmu radnici su prisiljeni da rade ako ne žele crknuti od gladi). Drugim riječima, to je model u kojem kapital može maksimalno i bez granica eksploatirati društvo i okolinu u kojem djeluju, a istodobno je strogo ograničeno pravo žrtava da se pobune protiv te eksploatacije. Takve fantazije nemaju naravno nikakve veze sa slobodom, ali imaju s konkretnim

interesima najbogatijih i najmoćnijih. Sloboda kakvu mi želimo je upravo suprotna, to je sloboda od zlostavljanja i iskorištavanja koje trpimo od onih koji se bogate preko leđa zajednice, i onih lažljivaca koji nam vole prodavati muda pod bubrege. ★

SILE SE MIJENJAJU, IMPERIJALIZAM OSTAJE



Nije ništa novo da se imperijalističke sile sukobljavaju pa dogovaraju, uvijek za svoju korist, ali preko leđa naroda svijeta. To vrijedi i za aktualne sukobe, bilo u Siriji, Ukrajini, Afganistanu ili drugdje. Nakon raspada Sovjetskog saveza nekako smo navikli da je Amerika tzv. svjetski policajac, sila koja je najodgovornija za sve ratove, glavna meta svih boraca protiv imperijalizma. To je stvarno tako bilo i u određenoj mjeri još uvijek jest. Nakon što je George Bush poveo skoro cijeli svijet u svoje ratne avanture koje su obogatile njegove prijatelje, ali i proizvele katastrofu na Bliskom istoku i drugdje, Barack Obama je pokušao spasiti kaos koji je Amerika napravila, ali smanjiti troškove koji su iscrpili tu silu. Nakon skupih vojnih poraza u Iraku i Afganistanu, Amerikanci su pokušali kontrolirati svijet “jeftinim” ubojstvima i bombardiranjima preko bespilotnih letjelica, ali ta je metoda već proizvela puno više civilnih žrtava nego stare konvencionalne metode (kao što je pokazalo i nedavno namjerno bombardiranje bolnice u Kunduzu), a nije spasila SAD od stalnog gubitka utjecaja. Polako ali sigurno SAD prestaje biti vodeća svjetska sila, u ekonomiji ju je prema nekim pokazateljima već prestigla Kina, u zapadnom svijetu joj po političkom utjecaju konkurira Njemačka, koja sve čvršće kontrolira EU, zatim su se pojavile i regionalne sile koje su im oduzele primat u područjima koja su se uvijek smatrala američkim “dvorištem”, kao što je Brazil u Latinskoj Americi. Na kraju, SAD je pokazao da više nije ni vodeća vojna sila u ključnim područjima, prije svega zbog ruske vojne intervencije u Siriji. Slabljenje Amerike omogućilo je pojavu tzv. multipolarnog svijeta u kojem postoji više sila različite snage koje se međusobno sukobljavaju i dogovaraju o podjeli svijeta. Kao što nam pokazuju ruski zločini protiv civila u Siriji ili kineska eksploatacija radnika u Africi, više sila ne znači bolji svijet. Ali znači jedno – svi oni koji su mislili da se antiimperijalizam svodi na borbu protiv Amerike i podržavanje Rusije ili Kine morat će hitno promijeniti svoje parole i fraze jer one više ne odgovaraju stvarnosti. Oni koji sanjaju “dobre imperijaliste” i nadaju se da će im oni pomoći sigurno će se kad-tad razočarati. Dobar primjer je situacija u Siriji. Svi koji podržavaju koljača Asada samo zato što je Amerika trenutno protiv njega i slave što ga Rusija spašava mogli bi brzo ispasti blesavi. Amerikanci i Rusi već sada pregovaraju o tome kako će privremeno zadržati, a onda škartirati Asada i podijeliti interesne sfere u Siriji i drugim zemljama. Ne treba posebno ni spominjati da nitko iz Sirije nije prisutan na tim dogovorima. ★